

A hand is shown at the top, holding a piece of paper that has been torn to reveal a collage of historical buildings and a gold coin. The background is a warm, golden glow with falling confetti.

SAM HAWKEOVÁ

ŘÍŠE
ZRADY

HOST

HOLLOW EMPIRE

Copyright © 2020 by Sam Hawke

All rights reserved

First published by Tor, a registered trademark
of Macmillan Publishing Group

Published by arrangement with Tom Doherty Associates

Cover art by Greg Ruth

Cover design by Jamie Stafford-Hill

Translation © Alžběta Lexová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1260-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1261-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1262-1 (MobiPocket)

*Podezření na otravu
kredoly Valleyi Reedové*

Jed:
ruděnka

Poznámky:

Radní přisuzovali změny tělesné teploty a postupnou ztrátu hmotnosti vyššímu věku. Padl návrh na to, aby kredola odešla na odpočinek a v Radě ji vystřídal její prasynovec. Při vyšetření jsem na torzu objevila popraskané kapiláry a naléhala na k. Valleyu, aby vyhledala lékařskou pomoc. Synovec jí nejspíš pravidelně podával ruděnku (ve formě prášku rozpuštěného v nápojích?). Rodinná záležitost Reedových, žádný další zásah.

(z ochutnavačských deníků kredoly Jayi Oromaniové)

JOVAN

Otrava dítěte je něco, na co si jen tak nezvyknete.

Dija Oromaniová přijela do Silasty čtyři měsíce po konci obléhání, v tom zvláštním období mezi chaosem a řádem, když se sestřin zdravotní stav zlepšil natolik, že se mohla vrátit z nemocnice domů, třebaže k práci ještě ne, a poslední měšťané, dočasně ubytovaní v rezidencích kredolů, se přestěhovali zpět do dolního města. Dija byla tichá a vážná, s tlustými brýlemi na bystrých očích, které mi připomínaly strýce, a závojem vlasů, jako měla i Kalina. Jak snadno do naší domácnosti zapadla. Rod Oromaniových potřeboval dědice pro mé křeslo v Radě, dost mladého na to, aby se naučil, jak funguje naše vláda, a současně dost silného, aby mě zastoupil v mých dalších povinnostech.

Šest měsíců po jejím příjezdu jsem ji poprvé otrávil.

Věděl jsem, že je to příliš brzy. Za normálních podmínek by to-muto kritickému kroku předcházelo několik let studia a nabírání vědomostí. Jenže ochutnavačský výcvik obvykle začínal v šesti, nanejvýš sedmi letech, a Dije bylo už jedenáct, skoro dvanáct. Nemohli jsme čekat několik dalších let. A tak jsem s těžkým srdcem a rozřesenou rukou jednou večer přimíchal do mletého masa oku trochu krvehlízy a pak jsem se celou noc trápil výčitkami a pochybnostmi, seděl jsem u její postele, přidržoval jí mísu na zvratky, otíral jí čelo vlhkým hadříkem a šeptal chabá slova útěchy. Zotavila se a omluvila — omluvila! —, že se jí nepodařilo jed v jídle odhalit. Od té první noci uplynuly už téměř dva roky, ale já si stále živě vybavoval, jak se mi tehdy svíral žaludek. Ubližovat dítěti bylo špatné.

Vzpíralo se to každému hluboce zakořeněnému biologickému pudu. A přece.

A přece jsem ji tehdy otrávil a pak znovu a znovu. V průběhu těch dvou let, co byla mou učednicí, jsem jí podával malé dávky nejčastějších, byť ne smrtelných jedů, s nimiž se během služby pravděpodobně setká, aby si na ně vypěstovala imunitu. A ve větších dávkách jsem jí podával i jedy jiné, jejichž účinky se daly poznat jen skrze osobní zkušenost, která by jí i jejímu svěřenci mohla jednoho dne zachránit život. A občas jsem ji trávil bez varování, abych ji překvapil nebo vyzkoušel. To poslední jsem nesnášel ze všeho nejvíc, a přitom právě tyhle zkoušky byly nejdůležitější součástí výcviku.

Už jednou jsem Taina zklamal. A jeho pohublá tvář, bledá pokožka, nechůť k jídlu a neustálá únava mi to každý den připomínaly. Nechtěl jsem selhat znovu. Jenže jednoho dne zemřu, ať už se mi stane osudným jed či něco jiného, a pak bude Dija kancléřovým posledním štítem proti nepřítelům. Musel jsem dohlédnout na to, aby byla připravená. Možná jednou přijde den, kdy se vládnoucí rod Sjony nebude muset obávat útoku zvnějšku ani zevnitř. Ale do té doby, i když mě to trápilo a pomalu to ničilo i můj vztah s Hadreou, budu Dije do ranního čaje přidávat nepatrné dávky jedu a budu jí připravovat malé, nebezpečné tabletky a ošetřovat ji, s vědomím, že naše země, navzdory mnoha nedostatkům, za to stojí. Za můj život. I za její.

Muselo to tak být.

V setmělém divadle panovalo neskutečné vedro, a když jsem pevně stiskl víčka, zůstala mi na nich vypálená šmouha záře z jediného bodového světla namířeného na jeviště.

„Se zavřenýma očima nic neuvidíš,“ ozvalo se šeptem u mého levého ucha.

Nechal jsem je zavřené. „Bolí mě hlava.“

Může být úsměv slyšet? Přísahal bych, že jsem slyšel, jak se přítel kření. „Už zase? Měl bys s tím zajít za ranhojičem, Jove. Možná jsi na něco alergický.“

Otevřel jsem oči a zamračil se na něj. Cenil na mě bílé zuby v širokém úsměvu, který zářil i ve tmě hlediště. „Já ale jsem na něco alergický,“ ujistil jsem ho tiše. „Jsem alergický na tyhle kra—“

„Pššt!“ Otočil jsem hlavu opačným směrem. Kalina seděla o dvě sedadla níž, a i když jsem její výraz v šeru neviděl, její tón byl smrtelně vážný. „Hrozně se na tom nadřeli a ty se chováš velice hrubě.“

„Tobě se to řekne,“ zabrblal jsem. Světla ozářila i zbytek jeviště a odhalila herečku v roli mé sestry, která se právě účastnila zinscenovaného pohřbu kancléře Caslava a plakala přitom tak půvabně, že to snad ani nebylo v lidských silách. Důmyslně ukrytí pomocníci herečku ovívali, jako by její šat vlál ve „větru“, a rošťácký mladý herec v roli Taina — dobře, uznávám, že tam jistá podobnost byla — ji chlácholivě objal kolem ramen. Maličký orchestr truchlivě zanotoval a světlo se zaměřilo na asketickou postavičku krčící se za oslnivým párem. Zaskřípal jsem zuby. Postava Jovana údajně patřila mezi protagonisty hry, jenže můj představitel se věčně někde schovával a civěl a plížil se za zářivou dvojicí v podobě Kaliny a Taina jako nějaké krotké, ale špatně socializované zvířátko.

„Je to docela fešák, strýčku,“ pošeptala mi Dija. Její pohled za tlustými brýlemi vypadal jako ztělesněná nevinnost a já si nebyl jistý, jestli mě škádlí, nebo se mě snaží utěšit. Ze sedadla po mé druhé ruce se ozvalo potlačované uchechtnutí.

„Možná bys měl tyhle kalhoty zkusit taky, Jove,“ navrhl Tain. „Jsou teď v módě a lichotily by tvým stehnum.“

„Pššt,“ sykl jsem na něj. „Hrozně se na tom nadřeli a ty se chováš velice hrubě, kancléři.“

Tain zamaskoval smích kašlem.

Scénář jsem četl předem, ale prostý text nedával tušit, v jakém tónu se hra ponese. Už jsem chápal, proč cechmistryně divadelníků tolik trvala na tom, abych se přišel podívat na generálku, než si o tom začne povídat celé město. Znovu to ke mně přitáhne pozornost a z toho, co jsem zatím viděl, bylo zřejmé, že to opět vzkřísí spekulace o mém vztahu s Tainem. Jovan na jevišti vypadal spíš jako travič než ochutnavač. Viděl zrádce za každým rohem a našeptával Tainovi, že proti nim musí zakročit. Celkově působil spíš jako špeh

a rádce než jako přítel. Mé zapojení do celého příběhu se smršlo jen na ty nejdramatičtější a nejnásilnější události. Tain odhalil a vyřešil temnou minulost města a zajistil mír mezi rebely a měšťany. Kalina dopadla zrádnou cechmistryni Aven a málem položila život za to, aby nás před ní varovala, a Hadrea pochopitelně přemohla mocného vodního ducha Os-Wurina a zachránila město před zkázou. Ale já? Já ututlal Tainovu otravu, zabil jsem zrádce Marca a odpálil střechu radní síně, abych dostal radní ven dřív, než celou místnost úplně pohltil požár. Má role se nedala tak snadno uhladit do oslavovaného hrdinství.

A to už se konečně zdálo, že má krátká sláva — nebo spíš proslulost — spojená s obléháním začíná opadat. Potlačil jsem povzdech. Ani zdaleka nešlo o první divadelní zpracování obléhání Silasty. Místním evidentně nevadilo znovu prožívat útrapy těch dob ve zdramatizované podobě, protože divadla chrlila jednu zpropadenou hru za druhou. Tohle však mělo oproti nejčerstvější konkurenci třikrát tak velký rozpočet, mělo jít o vrchol oslav během karodhí a slibovaná podívaná věstila hojnou účast. Naše krátká občanská válka a návrat pradávnejší magie byly obrovským tahounem cestovního ruchu a Silastu už tak okupovaly davy mezinárodních návštěvníků. A teď jsem se navrch tomu mohl těšit na novou vlnu zájmu.

V tu chvíli, jako by snad slyšela mé myšlenky, se Varina sedící pár řad přede mnou otočila, omluvně se zašklebila a bezmocně rozhodila rukama. Cech divadelníků pomáhal hru financovat, ale nemohl zasahovat ani do scénáře, ani do provedení. Producenti mě klidně a zcela beztestně mohli ztvárnit jako padoucha. Takhle jsem aspoň dostal varování předem.

Pokrčil jsem na Varinu rameny. *Ber to sportovně*, radila mi Kalina, a tak jsem tu nyní seděl a snažil se o co nejsportovnější přístup.

Když se na jevišti objevila armáda rebelů, neklidně jsem se ošil. Byli tam i herci mazané zahalení do pružných obleků, aby vypadali jako tažná zvířata, a všichni tančili do zlověstné hudby orchestru. Na scénu vystoupila vyjednávačka a vzápětí byla v záři bodového světla přesně napůl cesty mezi armádou a chytře navrženou zdí

hradeb smrtelně postřelena šípem. Celé to působilo znepokojivě realisticky. Kdosi z diváků hlasitě zalupal po dechu a já si znovu uvědomil, že v tom konfliktu umírali skuteční lidé. Kancléř Caslav a můj strýc byli prvními oběťmi, nebyli však o nic důležitější než stovky mrtvých na obou stranách, jejichž životy si zmanipulovaný konflikt vyžádal. Tohle nebyla báje o lidech, kteří žili a umírali před stovkami let. Ta vyjednávačka pracovala pro písařský cech, stejně jako má sestra. Její rodina tu nejspíš stále žila. Jak se asi budou cítit, až na jevišti spatří nehybnou herečku v louži šarlatu proklanou šípem pro pobavení obecenstva? Tyhle věci se skutečně staly, nebyly to jen báje.

A přece. *Příběhy jsou důležité*, řekl mi Tain, když jsme dostali scénář spolu s přátelským varováním. *Prostřednictvím příběhů popisujeme, kdo jsme a kým bychom chtěli být*. Snažili jsme se vybudovat nový svět na zhroucených, prohnitých základech toho starého a potřebovali jsme něco, co by obě strany sjednotilo. A já musel neochotně uznat, že onen „příběh“ je vlastně celkem pravdivý, i když mě rozhodně netěšilo vidět sebe sama v roli fiktivní postavy.

Dějová linka hry střídala město a tábor rebelů. Byl tam Tain, upřímný mladý vůdce, silný a skromný; Kalina, jeho geniální, přehlížená stratéžka; a já... no. Já jako podezřívavý, nedůvěřivý zvěstovatel zkázy, věčně ukrytý ve stínech. A v kontrastu s našim příběhem tam byl vykreslený osud jedné darfrijské rodiny, která zosobňovala dopady pozvolného, zhoubného útlaku venkovských sídel a zoufalství, k němuž jsme pracující lid svým nezájmem dohnali.

Politický komentář byl natolik ostrý, že tvůrce nemohl nikdo nařknout z propagandy. Rozhodně Radě nijak nepodlézali, naopak. Předkládali divákům nepřikrášlený obrázek toho, jak dali bohatí a mocní do pohybu události, které nepřátelé nakonec tak efektivně zneužili proti nám všem. Sice nás nevykreslovali všechny jako zloduchy, ale i tak jsem se znovu zalykal dávnou hanbou, když jsem sledoval, jak se naše trojice na jevišti snaží vzpouru pochopit a na každém kroku naráží na překážky, které jí kladou do cesty nadutí herci bez tváří ztvárnující radní. Doslova bez tváří. Divadelní společnost nechtěla ukazovat na jednotlivé radní prstem, a tak

Radu proměnila ve sbor herců v identických kostýmech tančící jako jednotná masa, s tvářemi ukrytými pod prostými, tmavými maskami.

„Buď rád, že máš aspoň obličej,“ pošeptal mi Tain, jako by uhodl, na co zrovna myslím. Neubráníl jsem se úsměvu. Většina přeživších členů Rady seděla v divadle s námi a mlčky představení sledovala. Věděl jsem, jak moc některé z nich dráždí, že byli degradováni na pozici „třetího tanečníka zleva“. Na druhou stranu by někteří měli být vděční za to, že se můžou schovat v davu a že diváci nebudou soudit jejich konkrétní slova a činy. Ucítil jsem na sobě Dijin pohled a nasadil jsem neutrální výraz. Chtěl jsem být své svěřenkyni lepším příkladem, a tak jsem se pohodlně uvelebil a opřel a snažil jsem se představení sledovat jako jakýkoli jiný divák.

Musel jsem uznat — v zájmu sportovnosti —, že i přes průměrnou a předvídatelnou hudbu, která skladatelům asi žádné ocenění nevynese, byli herci slušní, tanečníci dobří a produkce a kulisy prvotřídní. Akrobati, kteří padali ze žebříků při prvním útoku na hradby (vybudované z lehkých bloků a sestavené s neuvěřitelnou rychlostí, kdykoli se scéna měnila), padali tak přesvědčivě, že by mě překvapilo, kdyby se nikdo z nich nezranil, a když mohutný herec v roli Marca, zastupujícího cechmistra válečníků, zabil na hradbách jednoho člena ústřední darfrijské rodiny, ozývaly se v hledišti potlačované vzlyky a smrkání. Dialogy byly občas až znepokojivě přesné (byť je doprovázelo mnohem víc piruet, než jsem si pamatoval) a jindy mě samotného průběh událostí mátl, přestože jsem je osobně prožil. Předstíraná bolest hlavy byla čím dál skutečnější.

Během bitvy v temných tunelech pod městem, které rebelové vykopali pod hradbami, se divadlo ponořilo do naprosté tmy, s výjimkou slabounké mihotavé záře lampy, s níž se Tain proplétal mezi překážkami na jevišti. Za zády, v obou rozích hlediště, náhle zaznělo řinčení kovu. Dija vyplašeně vykřikla a já nadskočil leknutím, nejen z toho zvuku, ale taky z toho, jak mi její drobná, teplá ruka zničehonic vklouzla do dlaně. Nejistě jsem jí ji stiskl. Ten kravál byl matoucí a znepokojivý. Řinčení ve mně probouzelo strach a zmatek, které mě vtáhly zpět do oné hrozné noci.

Neznepokojovala mě však jen scéna na jevišti. Nenápadně jsem se rozhlédl a zamžoural na temné obrysy na okraji řady. Vůbec jsem si nevšiml, že by kolem nás herci a zákulisní pomocníci prošli. Možná tu měli nějaké tajné dveře. Zamrazilo mě a hrud' se mi sevřela povědomým strachem z toho, že nás tady tiše obklíčili, byť ze zcela nevinných důvodů.

Snažil jsem se nevnímat poskakující světýlko lampy na jevišti a po chvíli se moje oči tmě trochu přizpůsobily a já zahlédl charakteristické prýmký na uniformách mužů a žen, kteří hlídkovali u zadního východu. Tainova osobní stráž přezdívaná černé frčky ho na veřejnosti nespustila z očí. Po tom všem, co se v Silastě odehrálo, už jsme se nemohli dál tvářit, že Tain žádnou ochranu nemá. Bylo by to naprosto absurdní a potenciálně by to mohlo vyvolat i další nepokoje. Jeho stráž byla vždy ve střehu a výborně vycvičená, ani tak jsem se ale nedokázal uvolnit, kdykoli se Tain pohyboval ve větším davu, a ostatní mé obavy začali časem vnímat jako projev paranoie.

Po obléhání byli všichni ochotni poslouchat a Rada rázně zakročila a nechala pozatýkat Aven i další žoldáky, které se nám podařilo zadržet. Následovaly výslechy a vyšetřování, jehož cílem bylo zjistit, kdo vzpouru finančně podporoval, jenže s postupem času zájem o odpovědi, které beztak nepřicházely, opadl. Neznámý nepřítel znovu neudeřil a čím déle jsme si užívali období míru, tím víc byli mnozí naklonění věřit tomu, že hrozba pominula, nebo hůř, že šlo jen o plán zkorumpované cechmistryně toužící po vlastní říši. Zájem a financování vyšetřování přešly v blahosklonnou toleranci, tu vystřídala znuděnost a nezájem a nakonec i lehké zahanbení. I původně zarytí spojenci postupně začali naznačovat, že vidím stopy tam, kde nejsou, a nájemní zabijáci číhající ve stínech jsou jen projevem mé přebujelé fantazie.

Jenže já slyšel Aven na vlastní uši a viděl jsem ta čísla a záznamy a mluvil jsem se všemi, kteří do toho byli namočení. Naše země nebyla v bezpečí a nepřítel tam někde venku stále byl, nehledě na to, jak moc si Rada přála zapomenout. Karodhí, triumfální oslava zotavení naší země a jejího návratu ke stabilitě s Tainem u kormidla,

poskytovalo nepříteli celou řadu možností, jak zaútočit a náš nově nalezený mír zničit.

Obrátil jsem pozornost zpět k představení. V jednu chvíli se na scéně objevila Hadrea v podobě krásné mladé dívky, jež v sobě neměla ani zrnko Hadreina štiplavého šarmu. Ve hře byla vykreslená jako chudá, zapálená darfrijka, která statečně proklouzla do města, aby se pokusila odvrátit válku. Její postava byla jakousi směsicí Hadrey a její matky Salvey — byla statečná a odhodlaná jako Hadrea, ale současně smířlivá a laskavá jako její matka. Zajímalo mě, jestli Hadreu tohle ztvárnění pobaví nebo vytočí. Stále mě dokázala překvapit. Když jsem čekal, že ji něco rozčílí, zasmála se tomu, a naopak. Podvědomě jsem se rozhlédl kolem, ale pak jsem si vzpomněl, že jít nechtěla, a svíravá bolest na prsou zadusila i tu jiskřičku dobré nálady, která mi zbývala.

Rebelové na jevišti prolomili hradby a Silastané se stáhli přes jezero do horního města. Při pohledu na mazané ztvárnění darfrijské magie obecenstvo bezděčně óchalo a áchalo. Tenounké hedvábné stužky na ukrytých tyčkách napodobovaly poryvy větru, které odvracely naše šípy a maskovaly postup rebelů. Já však nesledoval jeviště, namísto toho jsem znovu bloudil pohledem po temných koutech divadla. Cítil jsem neklid, jako když se nad ránem probudíte s úzkostí a vědomím, že vás toho dne čeká nějaký nepříjemný úkol, ale nejste ještě úplně vzhůru, abyste si vzpomněli, o co přesně jde. Nelíbilo se mi to.

Ten pocit se mě neustále držel. Taina na jevišti mezitím otrávil, Kalina statečně uprchla z města pod vodní branou a Jovan našel protijed a postavil se zrádci a traviči Marcovi, ale já to sotva vnímal.

„Děje se něco, strýčku?“ zašeptala Dija.

„Nic, jen potřebuju na vzduch,“ odpověděl jsem šeptem a příkrčeně jsem se prodral do uličky. Ještěže jsme dorazili se zpožděním a usadili nás na konec řady. Opřel jsem se o těžké závěsy, odvrátil zrak od jasného jeviště a střídavě jsem zatínal a povoloval pěsti. V duchu jsem počítal. Podél okrajů hlediště se pohybovaly stinné postavy; kdosi ve výklenku u jeviště obsluhoval kladkostroj, který na dálku ovládal falešné katapulty na jevišti; hudebníci doprovázeli

klíčové momenty dramatickou hudbou a v hledišti se sem tam zvedl některý z diváků a tiše vyklouzl ze sálu.

U ucha mi zasvištěl závan větru, až jsem polekaně nadskočil a jednou rukou vklouzl pod záhyby palumy, kde jsem ukryval opasek s kapsičkami. Ale pak jsem si uvědomil, že to jen jakýsi mladík na bidýlku nade mnou fouká do dlouhého, válcovitého nástroje, kterým napodoboval svist větru. Namísto úlevy se mě však zmocnilo ještě palčivější napětí.

A pak jsem ho spatřil. Možná se pohnul, možná na něj dopadlo odražené světlo z jeviště, nebo možná jen můj neklidný zrak zatékal na správné místo ve správnou dobu, ale každopádně jsem vzhlédl a on tam byl. Příkrčený ve stínech u stropu na trámu v zadní části hlediště. Muž — tedy spíš člověk, ale můj mozek už té nejasné siluety rovnou přísuzoval pohlaví — dřepící bez hnutí nad diváky v hledišti. Netahal za žádná lana ani neobsluhoval světla. Dřepěl tak strnule, že bych si ho ani nevšiml, kdybych nezahlédl lesk jeho hnědé pokožky a nezaměnitelný prstýnek lokny rýsující se proti jeho tváři. Strop se znovu ponořil do tmy a já náhle viděl jen neproniknutelnou čern.

Polila mě ledová hrůza. Nečinilo mi pražádnou radost, že jsem měl pravdu. Byl to on, muž, kterého jsem v uplynulých měsících zahlédl už několikrát, jak nenápadně sleduje kancléře. Muž se všedními rysy a nacvičeným, klamně neškodným vzezřením, které mohl vycítit jen člověk se stejným výcvikem. Kdykoli jsem si ho všiml, zmizel dřív, než jsem na něj stačil upozornit černé frčky, a já měl dojem, že už i podezírává stráž pochybuje o mém zdravém rozumu. Tentokrát byl však přímo tady a chystal se k útoku, stejně jako já. Postupoval jsem uličkou podél závěsů s pohledem upřeným na tu černou zeď a snažil jsem se ho znovu najít. Srdce mi splašeně tlouklo. Pochopitelně že *moblo* jít o někoho z divadelního souboru. Jenže téměř všichni lidé, na kterých mi záleželo, seděli v hledišti, namačkaní na sebe a zranitelní, a já nehodlal riskovat jejich bezpečí kvůli své pýše.

Ohlédl jsem se na černé frčky. Stráž u nejbližších dveří se na mě nedívaly. Jedna z nich stála napůl zády ke mně a bloumala

pohledem po hledišti a její kolega podle všeho sledoval hru a tvářil se znuděně a nezúčastněně. Vykročil jsem k nim, ale udělal jsem jen pár kroků, když vtom někdo otevřel boční dveře a hlediště i strop na okamžik zalilo tlumené světlo. Zvedl jsem hlavu a znovu muže uviděl. Dřepěl jako socha a něco si zvedal k tváři — jakousi tenkou tyčku. Ovládl mě instinkt.

„Asasín!“ vykřikl jsem.

Můj hlas se rozlehl kratičkým tichem jako šlehnutí bičem. Dveře se zabouchly, sál se ponořil do tmy a propukla panika. Diváci začali vyskakovat ze sedadel. Kdosi zaječel. Sálem se ozývaly vyplašené hlasy. Představení na jevišti se přerušilo a jeden z osvětlovačů namířil reflektor naším směrem, takže černá masa těl před mýma očima explodovala v záplavě ostré bílé záře. Když jsem se konečně rozmrkal, už jsem postavu na trámu neviděl. A pak mi kdosi strhl paže za záda a smýkl mnou vzad.

Pokoušel jsem se mu vymanit, ale sotva se mi podařilo vykroutit jednu ruku, ucítil jsem na krku svalnaté předloktí. Sevřela mě hrůza. Kolik jich tady je? Tolik jsem se soustředil na muže v trámovi, že jsem zapomněl hlídat okolí, jestli tady někde nemá komplice. Před očima mi tančily tečky a černé pruhy, které mi zakrývaly výhled na dav prchající ze sálu. Taina, Dijů ani Lini jsem nikde neviděl. Lidé mě mýjeli a tlačili se k východu jako přívalová vlna, kterou ani černé frčky nedokázaly zadržet. Kdosi do nás strčil a sevření kolem mého krku zesílilo. Začínala se mi točit hlava.

A pak se ozvalo: „Strýčku Jovane! Nechte ho!“

„Štěstěno, pusťte ho! Vždyť to je kredo Jovan.“

Stisk na mém krku okamžitě povolil a já napůl ukročil, napůl upadl stranou. To jeden z Tainových černých frček, ten, co stál u dveří, mě takhle popadl. Dija se ke mně protlačila, s brýlemi nakřivo a vyděšenýma očima, ale jinak nezraněná. Slabě jsem ji poplácal po rameni a pak jsem se rozhlédl po místnosti. Vysoké lampy na stěnách se s blikáním probouzely k životu, a když jsem se zadíval k trámovi, nezahlédl jsem jedinou známku toho, že by tam kdy někdo číhal. Vteřinu nato se vedle mě zjevil Tain a mně se málem podlomila kolena úlevou. Chytil mě za rameno a podepřel mě.

„Jsi v pořádku? Co se stalo?“

Zavrtěl jsem hlavou a promasíroval si krk. Očima jsem bloudil v davu, jestli tam znovu nezahlednu muže se všední tváří, kterého bych teď už poznal všude. Sál se mezitím vylidnil a ti, co zůstali, postávali kolem a zvědavě civěli. Panika postupně opadla. Většinu z přítomných jsem znal osobně a nikdo se netvářil podezřele, jen zmateně. Popadl mě vztek. „Někdo tam byl. Nahoře, v trámoví.“

„Co jste viděl, kredo?“ zeptal se zdvořile strážce. Tain znepokojeně nakrčil čelo. Připojila se k nám i Kalina a ztěžka oddechovala.

„Někdo dřepěl nahoře na trámu, nad kancléřem,“ zopakoval jsem a ukázal prstem ke stropu. „Viděl jsem, jak si něco zvedá k ústům. Myslel jsem...“ Odmlčel jsem se. Nechtěl jsem dělat ukvapené závěry a tvrdit, že šlo o nějakou střelnou zbraň, například o otrávené šipky, jakými Maruánci před osmi lety zabili kancléřku Ardanu. Kalina zamračeně následovala můj pohled. Zнала moje podezření ohledně muže, který Taina pronásledoval. Odkašlal jsem si a zkusil to znovu. „Viděl jsem ho jen na chvíličku, když se otevřely dveře.“

„Proto jste vstal ze svého místa?“

„Ne. Už jsem byl v uličce. Já...“ Nechtěl jsem přiznat, že jsem měl nepříjemný pocit. Stráže se i bez toho začínaly tvářit skepticky. Odkašlal jsem si. „Šel jsem na vzduch. Koutkem oka jsem zachytil pohyb a všiml jsem si, že v trámoví někdo je.“

„Byla tu docela tma,“ namítla gardistka, v jejímž hlase nebylo té skepse zase tolik. Zadívala se do prázdného prostoru u stropu. „Nemohl jste se zmýlit?“

„Nejspíš mohl,“ opáčil jsem upjatě.

Její kolega si zachovával neutrální výraz, beze stopy po jízlivosti. „Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl, kredo. Slyšel jsem výkřik a vy jste byl zrovna v uličce a utíkal jste. Myslel jsem, že jste ten útočník.“

„To je pochopitelné,“ přikývl jsem. Panika ustoupila a postupně ji nahradila zvědavost. Začínali se kolem nás shlukovat lidé. Režisérka hry se očividně obávala o osud své premiéry, protože cosi naléhavě sdělovala Varině, která se se mnou snažila navázat oční

kontakt. „Byla tady taková tma — dokonalé podmínky pro nájemného vraha.“

Tain mi stiskl rameno. „Určitě jsi v pořádku? Nevypadáš —“
„Nic mi není,“ odsekl jsem. „Nemám halucinace, jestli ti jde o tohle —“

„Jove,“ přerušil mě jemně. „Ptal jsem se na tvůj krk. Moje stráž tě pěkně přidusila. Nechtěl jsem zpochybňovat, co jsi viděl.“ Rozhlédl se kolem. „Ale nevím, jestli s tím teď ještě můžeme něco udělat.“

Pokud se na Taina někdo chystal zaútočit, byl už dávno pryč, a dokonce i mé přesvědčení kolísalo. Co když tam nahoře dřepěl člen divadelního souboru, z nějakého zcela nevinného důvodu? Co když měl v ruce jen pero, nebo brčko, nebo si přikládal k ústům žanžan a já ho svým křikem vyplašil?

Většina diváků očividně celý incident považovala za planý poplach. Počáteční strach vystřídal šepot a opovrhlivé pohledy. Cítil jsem, jak mi hoří tváře.

„Mohli bychom v představení pokračovat? Samozřejmě za předpokladu, že by to tady kancléřova stráž nejprve důkladně prohledala,“ zeptala se režisérka. Tain zaváhal a podíval se na mě, a spolu s ním i několik dalších lidí. Pokrčil jsem rameny. Zabiják, který na nás číhal v setmělém divadle, to jen stěží zkusí znovu na stejném místě, když se teď máme na pozoru. Nenapadal mě jediný důvod, proč by představení nemělo pokračovat, snad jen s výjimkou toho, že jsem se na to nechtěl dívat.

„Nemusíš tu zůstat,“ pošeptala mi Kalina, a lidé se zatím postupně šourali zpět na svá místa a herci s nervózním mumláním vklouzli do svých rolí. Představitelka Kaliny dospěla na konec své zoufalé a statečné cesty, aby varovala naši armádu, a právě odhalila zradu cechmistryně. Co nevidět jí půjde o život. Zničil jsem jeden z nejdramatičtějších momentů celého příběhu. „Pohlídám to tady a černé frčky budou mít oči na štopkách.“

Lákavá nabídka. Sledovat herce „umírat“ v bitevních scénách bylo dost nepříjemné samo o sobě, natožpak přihlížet tomu, jak má vlastní sestra málem zahynula Aveninou rukou. Jenže kdybych

odešel, jen bych tím podpořil spekulace o tom, že jsem si vymýšlel, abych odsud mohl vyklouznout. A navíc bych venku zešílel strachy, že jsem něco přehlédl. Takhle jsem aspoň mohl na Taina, Diju i Kalinu dohlédnout osobně. A tak jsem se znovu posadil.

Tentokrát zůstaly lampy na okrajích hlediště rozsvícené a černé frčky byly ve střehu a pravidelně obcházely kolem. Po zbytek představení mnou zmítaly obavy a zahanbení a ona známá bouře výčitek. Strídavě jsem zatínal ruce v pěst a zase je povoloval a v duchu jsem se soustředil na počítání. Dění na jevišti jsem téměř nevnímal. Tolik jsem se soustředil na to, abych zůstal klidný a nenadskakoval při každém pohybu, co se mi mihnul na okraji zorného pole, že jsem si ani pořádně nevychutnal působivou choreografii bitvy na jezeře a mazané využití světla a barvy, které vytvářelo dojem rozbouřené vody. Sledoval jsem Tainův proslov o míru a jen mimoděk vzal na vědomí, jak se produkce chytře poprala s postavou Os-Wurina, který se vynořil právě ve chvíli, kdy už se zdálo, že je bitva u konce. Na výšku měřil několik lidských těl a tvořili ho akrobaté, kteří si navzájem balancovali na ramenou pod napůl průsvitným hávem, jenž vytvářel dojem plynulého pohybu. Nemělo to fungovat, ale fungovalo. Ta zvláštní kombinace ladnosti a nepřirozenosti čím si opravdu připomínala podivného a úchvatného starodávného ducha jezera. Při pohledu na Hadreu bojující s Os-Wurinem na jevišti se mi znovu zastesklo po té skutečné a upřímně se mi ulevilo, když bylo konečně po všem.

Připojil jsem se k ovacím vestoje a v duchu počítal vteřiny, než se budu moct zdvořile omluvit a prchnout. Varina se k nám otočila z řady pod námi. „Herci by se s vámi třemi rádi setkali,“ houkla na mě přes potlesk a šum davu. „Ale pokud se vytratíte, než sem dojde režisérka, s radostí vás omluvím.“ Sice mluvila k nám třem, ale dívala se přitom na mě.

„Necítím se moc dobře, strýčku Jovane,“ prohlásila Dija jasným, zvučným hlasem. „Nemohli bychom už jít domů?“

Kalina se na mou uřednici nenápadně usmála a mě zaplavila náklonností a vděk a také pocit viny kvůli tomu, jak rychle se musela naučit žít s mými úzkostmi.